

Arrest

nr. 101 633 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. POSTELMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 27 december 2012.

1.2. Op 11 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Shkodër en bent u Albanees staatsburger. Sinds uw geboorte lijdt u aan de medische aandoening hemangioma. U bent hiervoor reeds tien jaar in behandeling bij een specialist, dokter Dafoer. Hij heeft u uitgebreid onderzocht en u

onderging ook drie operaties. Eind november 2012 sloot u 's nachts het internetcafé af waar u werkte. In een winkel in de buurt merkt u inbrekers op die computers aan het stelen waren. U ging terug naar het internetcafé en verwittigde de politie, die ter plaatse kwam. Zij kon al vrij snel één van de daders oppakken, die tot bekentenissen overging en zijn kompanen verraadde. Ook zij werden door de politie gearresteerd. Een week later kwam een onbekende man in het internetcafé waar u aan het werk was. Hij bedreigde u omdat u een week eerder de politie had verwittigd. Mede omdat u nog steeds met medische problemen kampt, wou u elke vorm van conflict vermijden. U besloot de politie niet in te lichten, maar Albanië te ontvluchten. Op 7 december 2012 verliet u het land om via Italië naar België te reizen. In België kwam u aan op 21 december 2012 en de dag nadien, op 22 december 2012, vroeg u er asiel aan. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt in Shkodër op 1 augustus 2011, en drie medische attesten uit Albanië waaruit blijkt dat u aan de aandoening hemangioma lijdt, d.d. 30/7/2012, 3/8/2012 en 27/9/2012, alle uitgereikt in Tirana.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. U verklaarde Albanië voornamelijk te hebben verlaten ten gevolge van uw medische problemen. U lijdt aan hemangioma, een medische aandoening waardoor u problemen heeft met de bloedstolling. Wat betreft uw medische problemen, die u staakt met een aantal attesten, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming niet terecht kon voor afdoende hulp bij de Albanese gezondheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Albanië bij de beste specialist ging en verschillende medische onderzoeken onderging en drie keer werd geopereerd (CGVS, p. 6-7). U verklaarde weliswaar dat uw dokter na uw laatste operatie niet veel meer voor u kon doen. U wou daarom in het buitenland nagaan of uw dokter ook effectief zijn werk goed had gedaan (CGVS, p. 7). Dat de dokter u niet verder kon helpen duidt evenwel niet onmiddellijk op een laksheid of onwil van de Albanese gezondheidszorg om u te helpen. Zo blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat hemangioma in bepaalde gevallen moeilijk operatief te behandelen is. Verder verklaarde u zelf dat mocht de dokter u nog op andere manieren kunnen behandelen, hij dat ook zou gedaan hebben (CGVS, p. 7). Bijgevolg dient, wat betreft uw medische problemen, te worden vastgesteld dat deze dan ook geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verder haalde u nog aan Albanië te hebben verlaten omdat u er bedreigd werd. U was getuige van een inbraak en waarschuwde de politie. Hierdoor konden de daders gevat worden. Een vriend van de daders waarschuwde u dat u door de inbrekers onder handen zou genomen worden wanneer zij vrij zouden komen (CGVS, p. 8-9, 11-12). Deze door u aangehaalde bedreigingen overschrijden het louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé-personen) niveau evenwel niet en ressorteren niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale

bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u geschetste bedreigingen geen of onafdoende beroep kon - of bij een eventuele herhaling of uitvoering van de bedreigingen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u ten aanzien van Albanië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Zo diende u geen klacht in tegen de persoon die u bedreigde (CGVS, p. 12). U verklaarde dit niet te hebben gedaan omdat u geen enkel bewijs had voor de bedreiging. Verder verklaarde u geen klacht te hebben willen indienen omdat u er eigenlijk niet verder wou op ingaan en u een rustig leven wou (CGVS, p. 12). Indien de autoriteiten evenwel niet op de hoogte worden gebracht van een misdrijf kunnen ze vanzelfsprekend ook niet optreden. Hier kan nog worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, wat u niet gedaan heeft. Nochtans blijkt uit uw eigen verklaringen dat de politie wel degelijk actie onderneemt bij gepleegde misdrijven. Zo stelde u dat, nadat u de inbraak had gemeld, de politie onmiddellijk ter plaatse kwam, een eerste dader vatte en na ondervraging ook de andere daders kon arresteren (CGVS, p. 10). Dat de politie in Albanië wel degelijk haar werk doet, blijkt trouwens ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Albanië tal van maatregelen genomen worden om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ten slotte haalde u nog aan dat, mocht u over de nodige financiële middelen beschikken, u ook ergens anders in Albanië zou kunnen gaan wonen om de bedreigingen uit de weg te gaan (CGVS, p. 12). Dat u niet over de nodige financiële middelen beschikt, is evenwel een probleem van louter economische aard dat evenmin ressorteert onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is in kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Het door u neergelegde paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan, en kan derhalve niets wijzen aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker aan de Raad *"In hoofddorde, de betwiste beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen; In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."*

2.2. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, strekt de bestreden beslissing er niet toe te stellen dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden doch stelt ze wel dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, §1, laatste lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.3. Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze vragen om de bestreden beslissing te hervormen in de zin van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet, door hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel werpt verzoeker op, “*Schending van art. 48/3 juncto art. 62; art. 57/7bis van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen. Schending van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28/07/1951, goedgekeurd door de wet van 26/06/1953. Schending van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31/01/1967, goedgekeurd door de wet van 27/02/1967*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat het CGVS stelt dat er in hoofde van verzoeker niet aan de modaliteiten van vluchteling is voldaan;

Terwijl er duidelijk aan de voorwaarden van de opgeworpen geschonden bepalingen is voldaan, zoals hieronder blijkt;

(a) Algemeen

Artikel 1, a, 2 van het Vluchtelingenverdrag definieert vluchteling als de persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...)”

Om te worden erkend als vluchteling moet een persoon aantonen dat hij een vervolging vreest om één van deze redenen. (F. BERNARD, J. VAN DER KLAUW en D. VANHEULE, “Vluchtelingen” in B. HUBEAU en M.-C. FOBLETS (eds.), Migratie en migrantenrecht. Recente ontwikkelingen (deel 3), Brugge, die Keure, 1999,127)

Er worden geen discrepanties aangehaald tussen het eerste interview en het tweede interview, zodat vermag aangenomen te worden dat de afgelegde verklaringen van verzoekster consistent zijn.

(b) Betreffende het vluchtmotief en het feitenrelaas van verzoeker

Zoals reeds eerder aangehaald is verzoeker uit Albanië gevlucht omdat hij bedreigd werd.

Eind november 2012 was hij getuige van een inbraak in een winkel, waarna hij de politie verwittigde.

De inbrekers konden nadien allemaal worden opgepakt.

Een week later werd verzoeker tijdens zijn werk bedreigd door een onbekende man. Hij deelde verzoeker mede dat de inbrekers hem onder handen zouden nemen wanneer zij vrij kwamen.

Aangezien verzoeker aan de ziekte hemangioma lijdt, waardoor zijn bloed moeilijk stolt, vreesde hij voor zijn leven na deze bedreigingen. De kleinste snee kan verzoeker immers fataal worden.

Dat verzoeker dan ook vreest voor zijn leven wanneer hij terug naar Albanië keert."

3.2. In een tweede onderdeel van het middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Voor zover de Raad van oordeel mocht zijn dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling, betoogt zij bijkomend doch ondergeschikt dat hem onterecht de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

De asielzoeker die een gevaar loopt in zijn land van herkomst, heeft immers de mogelijkheid om een bescherming in België te verkrijgen.

Dit recht wordt door de verwerende partij ten onrechte aan verzoeker ontzegd door de weigeringsbeslissing dd. 11/01/2013.

Derhalve: schending van art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de huisvesting van de vreemdelingen.

Doordat de beslissing van verwerende partij niet alleen om de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire bescherming te weigeren;

Doordat de verwerende partij op geen enkel ogenblik gewag maakt van de persoonlijke en actuele situatie waarin verzoeker zich bevindt, met name het reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) Doodstraf of executie; of,

b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Er werd reeds geoordeeld dat: "om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling van reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM aanwijzingen. " (RvV 30 juni 2010, nr. 45 882)

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dus minstens de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming en stelt dat hij een reëel en actueel risico op ernstige schade lijdt bij terugkeer naar Albanië, waarbij hij verwijst naar de bedreigingen die aan zijn adres werden gedaan door een onbekende man.

Bovendien lijdt verzoeker aan een ziekte hemangioma waardoor hij problemen heeft met zijn bloedstolling. Wanneer verzoeker dan ook aangevallen zou worden door de inbrekers, kans welke zeer reëel is aangezien zij zich willen wreken voor het verklikken, zal zijn gezondheidstoestand snel verslechteren en zal het kleinste gevecht hem fataal worden.

Inzonderheid betoogt verzoeker te dezen dat de verwerende partij het reëel risico, met name de bedreigingen aan het adres van verzoeker, met de verzwarende omstandigheid dat hij hemangioma-patiënt is, en derhalve zal blootgesteld worden aan een reëel risico op ernstige schade, niet heeft onderzocht.

Verzoeker voert dus wel degelijk een middel aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus, en toont hierbij aan dat in zijnen hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat bij verzoeker hemangioma werd vastgesteld en dat een behandeling noodzakelijk is, kan niet worden ontkend.

Het feit dat verzoeker gelijktijdig met dit asielberoep een verzoekschrift tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet indient, zal niet verbazen.

Niettemin, vraagt verzoekster met aandrang de Raad oog te hebben voor de toepassing van art. 3 EVRM en meer bepaald het onderscheid te dezen tussen toepassing van art. 48/4 Vreemdelingenwet

enerzijds en de mogelijkheid tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op medische gronden, i.e. op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Verwerende partij zal voorhouden dat verzoeker de toepassing in casu van art. 48/4 Vreemdelingenwet niet op gegronde wijze kan inroepen vermits verzoeker hiervoor zijn heil dient te zoeken in de regularisatieperiode op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat eveneens een toetsing aan art. 3 EVRM inhoudt en, derhalve, toepassing van art. 18/4 Vreemdelingenwet zou uitsluiten voor zover medische elementen betrokken zijn.

Ten onrechte.

Verzoeker stelt immers in casu een belangrijk onderscheid vast tussen beide statuten, die weliswaar beide getoetst worden aan de norm van art. 3 EVRM, doch daarom niet vanuit dezelfde premisse vertrekken.

De beweegreden van verzoeker - het vluchtmotief - vindt in de eerste plaats toepassing in de artikelen 43/3 en 43/4 Vreemdelingenwet (juncto de internationale bepalingen ter zake) en is dus niet van medische aard. Het bestaan van een afzonderlijke procedure, waarbij evenwel de klemtoon op de medische component licht, neemt hoegenaamd niet weg dat de verwerende partij de plicht heeft de ingeroepen vrees te onderzoeken vanuit elke invalshoek.

Naast een medische component, met name de aanwezigheid van de ziekte hemangioma, dient juist de vrees voor het risico om aangevallen te worden wegens het verklikken van een zware bende, met een verergering van de gezondheid en de dood tot gevolg, apart beoordeeld te worden.

Een medische regularisatie op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, veronderstelt dat het gaat om een ernstige ziekte waarvoor de vereiste behandeling niet beschikbaar is in hun herkomstland of het land waar ze wettig verblijven, kan een verblijfsmachtiging worden toegekend. De verblijfsmachtiging op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet gaat dus uit van een medische premisse.

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient daarentegen in casu te worden beoordeeld vanuit de zwaarwegende niet-medische premisse met name het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, die het gevolg kan zijn van de aanval op verzoeker wegens de bedreigingen van de bende die hij verklikte.

De procedure, de toetsingsmodaliteiten en het toetsingsniveau (DVZ - CGVS), verschillen overigens danig.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/8, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is wel degelijk minstens gerechtigd op subsidiaire bescherming.

De weigeringsbeslissing doorstaat immers a priori de toets aan art. 3 EVRM niet.

Voor zover evenwel de Raad van oordeel mocht zijn dat omwille van de in dit onderdeel ingeroepen grieven, er geen toetsing aan art. 48/8 Vreemdelingenwet mogelijk is, quod non, merkt verzoeker op dat hoe dan ook de in dit onderdeel objectief ontwikkelde grieven, hoe dan ook dienen mee in rekening genomen te worden in de beoordeling van het eerste onderdeel van het middel."

3.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste en tweede onderdeel van het enig middel samen behandeld.

3.4. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te merken dat verzoeker nergens uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, die in voormelde bepaling besloten ligt, schendt. Verzoeker laat eveneens na te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

3.5. Verwerende partij herinnert in de bestreden beslissing aan het opzet van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en specificeert, "Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan." Er wordt vervolgens gesteld dat verzoeker Albanië voornamelijk verlaten heeft omwille van medische redenen, waarbij na een doorlichting van verzoekers verklaringen omtrent zijn medische behandeling in Albanië, besloten wordt dat ze "geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Belgische Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet." Voor wat betreft verzoekers verklaringen inzake bedreigingen omdat hij een inbraak aan de politie had gesignaleerd, stelt de bestreden beslissing dat zij "het louter gemeenschappelijke (strafrechtelijke) en interpersoonlijke (tussen privé-personen) niveau evenwel niet (overschrijden) en

niet (ressorteren) onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem geschetste bedreigingen geen of geen afdoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor hem ten aanzien van Albanië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Verwerende partij preciseert hierbij dat verzoeker geen klacht heeft ingediend tegen de persoon die hem bedreigde en dat uit zijn verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk actie onderneemt bij gepleegde misdrijven. Verwerende partij wijst er op dat dit strookt met informatie waarover ze beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de politie in Albanië wel degelijk haar werk doet. Verwerende partij benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Vervolgens wijst de bestreden beslissing erop dat het feit dat verzoeker niet beschikt over de nodige financiële middelen om ergens anders in Albanië te gaan wonen, dit een probleem van louter economische aard is dat niet ressorteert onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Ten slotte wijst de verwerende partij nog op het door verzoeker neergelegde stuk, namelijk een paspoort en oordeelt zij dat dit enkel verzoekers identiteit en nationaliteit bevestigt die niet ter discussie staan, zodat dit niets wijzigt aan de gedane appreciatie van verzoekers problemen. Vervolgens wordt geconcludeerd dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen gelet op het gestelde in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker herhaalt in se zijn asielmotieven, wijst erop dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en vraagt de Raad hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Hij gaat er echter volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter. De schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van art. 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953 en van art. 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967 kan niet op ontvankelijke wijze opgeworpen worden in combinatie met de vraag aan de Raad om verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen (cf. punt 2).

3.7. De Raad merkt verder op dat verzoeker totaal niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing waarbij zowel zijn medische problemen als de door hem aangekaarte bedreigingen de revue passeren en bekeken worden vanuit de invalshoek van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat de combinatie van beide door hem aangekaarte elementen wel degelijk aanleiding diende te geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en zijn theoretische uiteenzetting inzake de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de toepassing van artikel 3 EVRM in dit verband kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker dwaalt indien hij van oordeel is dat de verwerende partij met betrekking tot zijn medische problemen enkel zou gesteld hebben dat hij zijn heil dient te zoeken in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste en het tweede onderdeel van het enig middel zijn voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.8. In een derde onderdeel van het enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van art. 57/7ter Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen met betrekking tot de bewijslast. Schending van de materiële motiveringsplicht”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat verwerende partij geen vluchtelingenstatus c.q. subsidiaire bescherming wil toekennen op basis van het geheel der voldoende samenhangende en overeenstemmende verklaringen en daartoe bijgebrachte bewijsstukken die verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag heeft afgelegd, dan wel heeft bij gebracht;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur de verplichting oplegt om op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust inderdaad in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205)

En terwijl de Raad in haar constante rechtspraak heeft geoordeeld dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van het CGVS, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De overheid moet een besluit, in casu de weigeringsbeslissing a quo, zorgvuldig voorbereiden en nemen, het niet enkel een correcte behandeling van verzoeker omvat, doch ook een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, met inachtneming van de procedure, en niet in het minst een deugdelijke besluitvorming.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft namelijk tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker dient dan ook kritiek te uiten op de inhoud van de motivering (materiële motiveringsplicht) aangezien de verwerende partij de door verzoeker afgelegde verklaringen in het algemeen, en de bijgebrachte stukken in het bijzonder, niet terdege naar de inhoud heeft onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar overgemaakte stukken, heeft onderzocht naar de inhoud en derhalve heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing.

Het volstaat niet dat waar het CGVS de eigen "indrukken" en "waarschijnlijkheden" verlaat, zich dan louter op algemene rapporten baseert om de weigering zo aannemelijk te maken, zonder in kwestie na te gaan of er wel degelijk sprake is van ongerijmdheden.

Er zijn ook geen tegenstrijdigheden tussen het eerste en tweede interview van verzoeker.

Een laatste en essentieel punt is dat geen enkel motief wordt gewijd aan de zorgwekkende situatie van verzoeker als hemangioma-patiënt, maakt verzoeker het ook op dit punt aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Verzoeker herhaalt dat niettegenstaande er inderdaad een procedure bestaat op medische gronden komt het van de zijde van de verwerende partij weinig doorleefd over dit wezenlijk onderdeel van het blootgesteld risico niet in rekening te nemen bij de beoordeling.

Minstens en uiterst ondergeschikt is het in de dit onderdeel ontwikkeld middel pertinent, ernstig en gegrond.

Het bestaan van een afzonderlijke procedure, waarbij de klemtoon op de medische component ligt, neemt hoegenaamd niet weg dat de verwerende partij de plicht heeft de ingeroepen vrees te onderzoeken vanuit elke invalshoek. Naast een medische component, met name de aanwezigheid van de ziekte hemangioma, dient juist de vrees voor het risico om aangevallen te worden wegens het verklikken van een bende, met een verergering van de gezondheid en zulks met de dood tot gevolg, apart beoordeeld te worden.

Een medische regularisatie op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet veronderstelt dat het gaat om een ernstige ziekte waarvoor de vereiste behandeling niet beschikbaar is in hun herkomstland of het land waar ze wettig verblijven, kan een verblijfsmachtiging worden toegekend. De verblijfsmachtiging op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet gaat dus uit van een medische premisse.

De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient daarentegen in casu te worden beoordeeld vanuit de zwaarwegende niet-medische premisse met name het reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft in concreto uitgewerkt waar en bovenal op welke wijze de verwerende partij het zorgvuldigheidbeginsel heeft geschonden. Dit beginsel legt de verwerende partij de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, quod non. Dat het middel ernstig is."

3.9. Verzoeker kan volledig gevolgd worden in zijn theoretische uiteenzetting inzake de door hem in het middel opgeworpen beginselen die gelezen kan worden op p. 9 van het verzoekschrift.

3.10. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij "de door verzoeker afgelegde verklaringen in het algemeen, en de bijgebrachte stukken in het bijzonder, niet terdege naar de inhoud heeft onderzocht" maar dit betoog mist op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Het weze

herhaald dat verzoeker totaal niet ingaat op de gedane beoordeling van zijn verklaringen. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij slechts een paspoort heeft neergelegd. Hierover wordt in de bestreden beslissing geoordeeld: *“Het door u neergelegde paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan, en kan derhalve niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie.”* Er werd derhalve wel degelijk een beoordeling gemaakt van het door verzoeker neergelegde stuk en verzoeker betwist deze gedane beoordeling geenszins. Verzoeker probeert tevergeefs de motivering van de bestreden beslissing te minimaliseren. Zijn betoog dat de verwerende partij zich op eigen indrukken en waarschijnlijkheden verlaat vindt geen steun in de bestreden beslissing. Het gegeven dat geen tegenstrijdigheden werden opgemerkt in verzoekers verklaringen maakt niet dat verwerende partij geen toepassing kan maken van het gestelde in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of dat verzoeker om deze reden alleen de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan claimen of dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

3.11. Verder benadrukt de Raad nogmaals dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaringen inzake zijn medische problemen wel degelijk beoordeeld werden. Verzoeker brengt niets in tegen de gedane afwegingen in de bestreden beslissing. Voor het overige kan gelet op de geuite kritiek van verzoeker verwezen worden naar de bespreking van het eerste en het tweede onderdeel van het middel.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Dienvolgens is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA